

הגידולים, למעט גידולי הסתיו, מסתיימים עד 30/06, מרבית ההוצאות לאחר תאריך זה שייכות לשנה החקלאית החדשה, ולכן נרשמות למלאי. בתחילת השנה הקלנדרית החדשה, מאפסים את המלאי ובכך למעשה מכירים בשנה זו בהוצאות שנרשמו בחצי השנה הקודמת - מדובר בשיטה חשבונאית מקובלת בענפי הגד"ש בכל הארץ. לפיכך אין שום הבדל בין מה שנעשה ב-2017 לכל שאר השנים שהיו ויהיו.

3. הבהרות לגבי רווחיות הרפת בשנים האחרונות

בשנת 2020 הרפת השיגה תוצאות ממוצעות לאזור, עם רווח של 34 אגורות לליטר לפני פחת.

כמובן שתוצאות ממוצעות אינן מספקות. את הפגיעה המשמעותית ביותר ספגנו מירידה בניצולת המזון (חוסר התאמה בין אכילה לתנובה).

ירידה בניצולת המזון נובעת מגורמים שונים כגון:

איכות המזונות הגסים.

הרכב המנות.

המרחק הממוצע של כלל העדר מיום ההמלטה,

ממשק ערבול וחלוקת המזון באבוס.

עומסי חום.

ממשק צינון ועוד.

חלק מהגורמים השליליים הנ"ל התקיימו לצערנו בשנה זו.

שיפרנו את ממשק הערבול והחלוקה, את

ממשק הצינון והזזת המלטות לחודשי החורף

על מנת לקבל יותר חלב בקיץ, ואנו עדים

לשיפור בפרמטרים אלו.

השינויים שהרפת עברה בשנים האחרונות:

תוצאות ההצבעה

בקלפי – 5.10.2021

הנושא:

אישור דוחות כספיים 2020.

בעד – 30

נגד – 2

הצביעו – 32 מתוך 268 בעלי זכות

בחירה

תשובות לשאלות

שעלו בשיחה בסיכום תמחירי

של העסקים ב-2020

1. לאן נעלם המלאי שהיה רשום ב-2019 ברהיטים?

בדוחות הכספיים של 2019 נרשם מלאי בגובה

4.1 מיליון ש"ח שהיה מורכב מתוצרת בסך

3.143 מיליון וחומר גלם בסך 959 אלף.

במהלך 2020 התוצרת נמכרה ולכן היא לא

מופיעה כחלק מהמלאי ביום 31/12/2020.

ברהיטים היתה מחיקת מלאי של כ-800 אלף

בגין מכירת חומרי הגלם שנותרו (פלטות

מסוגים שונים, חלקי עץ גושני, פרזול וכד')

במחיר שניתן היה למכור אותם – שהוא

נמוך משמעותית מהמחיר של עלותם בספרים

– כפי שקורה בדרך כלל במפעלים שנסגרים.

2. האם התבצעה מחיקת מלאי בעוד ענפים

בשנים האחרונות? – לדברי שי אגוזי

התבצע איפוס מלאי ב-2017 בענף הגד"ש.

התשובה היא שלילית, לא הייתה מחיקת

מלאי בשום ענף, למעט בטכנולוגיות. כמו

ברהיטים, שנסגר, המלאי נמכר בערך נמוך

מהרשום בספרים ולפיכך היתרה נמחקה.

לגבי הגד"ש: הנוהל המתואר להלן נעשה כל

שנה ותכליתו לשייך הוצאות לשנת הגידול

הנכונה. מכיוון ששנה חקלאית בגד"ש (בשונה

מהמטעים) איננה שנה קלנדרית וכל

7. נבטים – מְדָסוּס
8. נירים – דְּנָגוּר
9. קדמה – תָּל תוֹרְמוֹס
10. שובל – בִּיר זַבְאֵלָה
11. תקומה – סוּמְרָה

בחג-העשור שלו הפיק קבוץ "שובל" מחזה בשם "הנפש הטובה מבל-שו", הנשען על "הנפש הטובה מסצ'ואן" של ברטולד ברכט (1898-1959). את המחזה כתבה חנה ריינר-רייכר (1926-1969) שהייתה קשורה תקופה מסוימת למוסד החינוכי בבית אלפא. בזכרונותיה היא כותבת אודות מאיר וייל (שהיה המנהל הפדגוגי של המוסד) ועל דרכו החינוכית (דרישה לשקט מוחלט בזמן הארוחות, עניינים חברתיים ועוד) ואודות מיכל (כנראה מיכל קרפ-ארזי...). המחזה עוסק, בכעין-הומור, בבעיות היום-יום שהיו נחלת הקבוצים בראשית דרכם. כיום ניתן להסתכל על המחזה בעין-נוסטלגית: חיים תמימים של חברה בראשית התהוותה. המקום "בל-שו" הוא היפוך של "שוּבְל" ... וכך, כבר לפני ראשית המחזה אפשר להבין שזה מבט מחויך על הווי-החיים בקבוץ.

תאודור הולדהיים, שהיה ידוע כמוזיקאי ומלחין מוכשר ברחבי תנועת "השומר-הצעיר", הוזמן על-ידי חברי קבוץ "שובל" לכתוב את המוזיקה למחזה. המנגינות כתובות בצורה שמזכירה לנו מנגינות סיניות והתזמור נשען על המצאי המקומי של הנגנים בקבוץ: שני חלילים, כינור, צ'לו, מנדולינות, גיטרה וכלי-הקשה ("משולש" ו"תיבה-סינית"). התיווי נעשה על-גדי (יהודה גולני) לפי תפקידי הכלים שנשארו מבצוע הבכורה.

* בוצע בבכורה בחג-העשור לקבוץ "שובל" – 19/10/56

הצגות נוספות:

* חג-העשור למדינה – בקבוץ "ברקאי" – 26/5/58

* בצוע נוסף בברקאי ב-7/6/58,

* בראש-השנה תש"ט בקבוץ "דברת" – 3/10/59

ע ב ר ו ש נ י ם . למעשה 65 שנים, ובחודש אוגוסט, 2021, במסגרת עיסוקי לשימור יצירותיו של תאודור הולדהיים ראיתי שהמוזיקה שחיבר להצגת "הנפש הטובה מבל-שו" נכתבה

לאחר שנים רבות מדיי של הפסדים והשקעות חסרות תכלית, התבצע מהפך ברפת והחל מ-2014. הרפת עברה לרווח ואף השיגה בחלק מהשנים תוצאות מהטובות בעמק.

מרכז מזון

בשנת 2013 התבצעה מכירת כלל המזונות ממרכז המזון והתבצעה מחיקת מלאי. בשנים האחרונות מתקיים הסכם עם קבלן הפעלה ורכישת מלאי. בשנה האחרונה, עקב עליית מחירים מתמדת, אנו משלמים את המחיר הגבוה על קניית המזונות באבוס, מצב זה משתנה לטובתנו לעומת אחרים במצב הפוך. (ירידת מחירים)

1. באופן כללי לעבודה שלנו במרכז המזון עם קבלן מפעיל יש כמה יתרונות ברורים:
 1. המזון הנרכש למלאי אינו באחריות רפת בית אלפא (גניבה, שריפה, רטיבות, הצפה, עובשים).
 2. ריבית על המלאי לא קיימת.
 3. השקעה בכלים כבדים להעמסה וחלוקת המזון לא קיימת.
 4. הוצאת הזבל מהרפת בכל ימות השנה ללא עלות.
 5. פסילת מזונות בלתי ראויים בהחלטת המנהל.
 6. ניצול הציוד הקיים לשימוש הרפת ללא עלות.
 7. תחזוקת מרכז המזון. (תיקון קירות בורות התחמיץ ועוד)

שרי הרפו, רכזת המשק

אבל המנגינה לעולם נשארת

במוצאי יום-כפורים, י"א בתשרי, תש"ז, עלו להתיישבות בפתחת-הנגב 11 ישובים בכדי לקבוע את גבולות "המדינה שבדרך", על אדמות שנרכשו בסמוך לכך.

הישובים לפי סדר הא-ב:

1. אורים – אדמות גְרִין
2. בארי – גְּח'בִיר
3. גל-און – מוּסְקָת
4. חצרים – גְּלָטָה
5. כפר-דרום – דִיר אֶל-בֶּלָח
6. משמר-הנגב – בִּיר מְנוֹרָה

מזל טוב
בן נולד
לאלונה וליאור הורוביץ
ברכות לכל בני המשפחה

עובר ושב
קורן ולצר – השתחרר משרות
בצה"ל
קליטה מהירה ונעימה!

לחג-העשור של קבוץ "שובל". הימים היו ממש לפני יום-כיפור של שנת תשפ"ב. החלטתי להכין להם "הפתעה" ולסיים את עבודת-השימור עד ליום כיפור ולשלוח את היצירה לחברי-הקבוץ ולארכיון קבוץ "שובל".

העבודה המוגמרת הגיעה ל"שובל" ממש לקראת יום-הקבוץ. הדבר גרם לחברים להתרגשות מסוימת וזכרונות העבר חיממו את הלב.

הארכיונאית של קבוץ "שובל" שלחה לי תיעוד של ההפקה: את הטכסט, תמונות, מכתבים, קטעי-עתונות, זכרונות וכו'.

והרי זו הזדמנות יפה לקשור את העבר ל"ארועי-המאה"...

יהודה גולני

סניף בנק הדואר בבית השיטה

במיבנה חדר האוכל של בית השיטה ממוקם סניף דואר, שנותן גם שירותים של בנק הדואר, כגון: תשלום שוברים שונים.

מזמינים את אנשי בית אלפא להגיע אליהם, במקום לנסוע לסניף העמוס בבית שאן.

שעות הקבלה נוחות ואין צורך להזמין תור מראש:

ימים א' ב' ד' ה' 08-14

יום ג' 11-18

יום ו' 08-11

טלפון לשאלות: 04 6531092

לידיעת הציבור

צוות הנהלת חשבונות

הקטע הבא הוקרא בטכס שנערך לציון פתיחת שנת ה-100

"טירונים שכמוכם יוכלו לשבת כאן? השטח מלא בנחשים שהכשתם מסוכנת, והעקרבים מסוכנים לא פחות. בחורף גולשים סלעים גדולים מההר ויכולים לקבור את היישוב. מי שניסו להתיישב בעבר – תמיד ברחו".

כך לעגו הבדואים לקבוצת החלוץ של "השומר הצעיר" שיצאו להכשיר שטח במזרח עמק יזרעאל.

נדרשו לא מעט אומץ לב ותחושה חזקה של חלוציות ושליחות, כדי להתעלם מדברי המקומיים. כאשר שאלו החלוצים את הבדואים לשם הגבעה עליה רצו להתיישב, ענו להם: "בית אילפא", וזה היה השם שבו בחרו לקרוא ליישוב החדש.

בי"ג בחשוון תרפ"ג, 4 בנובמבר 1922, עלו ראשוני הקיבוץ להתיישב על גבעת הטרשים שהוקצתה להם למרגלות הר הגלבוע.

השנים הראשונות היו קשות: חמסינים כבדים ומעיקים בחודשי הקיץ; מכת נחשי צפע ועקרבים; רבים חלו בקדחת.

ב-1929 הקיבוץ עמד תחת מתקפה פרועה המבקשת להחריבו – מערכה ראשונה, מני רבות, בהם לקחו בני ובנות הקיבוץ, במלחמות ישראל, בהם הקריבו רבים את גופם ונפשם, למען נוכל לחיות כיהודים ציונים גאים בארצנו ובעמק הקסום למרגלות הגלבוע. למרות, ויש שיגידו בגלל הקשיים הרבים ביישוב ובארץ, החברים בנו את חייהם על מספר עקרונות חברתיים מחייבים: שיתוף כמעט מלא ברכוש ובאמצעי הייצור; ניסיון להגיע לשוויון מירבי ברמת החיים בין החברים; קיום ערבות הדדית; תרומה למען הכלל – ללא תמורה (תפיסה, שלימים עברה תהפוכות, אך שמרה בדבקות על בסיסה הערכי).

בשנת 1925 הצטרפו הילדים הראשונים. לימים, כשנהיו קצת פרועים, הוקם עבורם (1943) "המוסד החינוכי", בו באה לידי ביטוי שיטה חינוכית ייחודית, שעיקרה היה חברת נעורים אוטונומית, שקבעה לעצמה את סדרי חייה וניהלה אותם בעצמה, בהדרכת המבוגרים. השיטה (שגם היא לימים, עברה תהפוכות ועדכוני גרסה...) עיצבה את דמותם של דורות בנים ובנות שידעו לשלב ולאזן בין ערכים, אהבת המולדת ונתינה.

עברו עשרות שנים והקיבוץ המשיך להשתנות וב-1987 החליטו על סיום תקופת הלינה המשותפת ומעבר ללינה משפחתית, החלטה ראשונה מיני רבות המסמלת מעבר מהקיבוץ הישן לקיבוץ החדש.

עם פרוץ השינוי, ידעה הקהילה לדבוק בבסיסה הערכי, ויחד עם זאת, להכיל, לוותר, ולהשתנות עם המודרני ועם הקדמה.

99, זה כמעט 100, לכאורה סימן לזקנה, אך כפי שאמר המשורר: "הנעורים היא מתנת טבע, אבל ההתבגרות היא יצירת אומנות" (סטניבלב יז"י לץ, 1960).

שנדע להמשיך את אותה יצירה, לשמרה ולפתחה לעוד כמה מאות שנים ויותר. שנזכור את ערכי הליבה עליהם נבנה הבית. שנכבד את האחר והשונה ונצליח להכיל תהפוכות ומשברים. שתמשיך ותהיה קהילת בית אלפא שבט, שבט שהוא משפחה.

שרי, דני, אלון ושחר

"רק החיסונים ידבירו את המגפה!"

שיחה עם גיורא ויימן כהן, המכהן כממונה על שעת חירום בקופת

חולים כללית, ובמסגרת תפקידו הוא אחראי על ההתמודדות עם הקורונה.

היו כמה אירועים חריגים, כמו ה"אנטרקס", אבל הוא לא הגיע לארץ, והיה גם ה"סארס". אבל כאן מדובר במגפה עולמית!

מתי אתם, האחראים על התחום,

זיהיתם שפה מדובר במשהו חריג, שלא

ברור אם אפשר בכלל להתמודד איתו?

זה קרה בתחילת ינואר 2020. למזלי, אצלי הכול היה מוכן. אני רוצה בהזדמנות זאת לשבח את משרד הבריאות: כל ההנחיות שנתן, היו בדיוק הנכונות שהיה צריך לתת! כדאי לדעת שישנם נהלים ברורים מה צריך לעשות באירועים המוגדרים כ"חירום", וכך גם באירוע ביולוגי חריג, שהנהלים שהוכנו לגביו נקבעו כבר לפני עשרות שנים, והם תקפים גם כיום. לא נכון שהמגפה תפסה אותנו לא מוכנים, או שלא ידענו מה צריך לעשות. כל מי שמעיין בנהלים של משרד הבריאות, שהם גם הנהלים שמחייבים אותנו, קופות החולים, מוצא שהכול כתוב שם: לבודד את החולה, לרשום עם מי בא במגע, לעקוב אחרי התחלואה של הצוות ועוד. כהפקת לקחים מהקורונה, בוודאי ישדרגו את הנהלים.

מקבלי ההחלטות פועלים נכון

מי שהיה מנכ"ל משרד הבריאות בתחילת הקורונה – משה בר סימן טוב – הלך בדיוק לפי הנהלים הכתובים. גם ההחלטות שמקבלים כעת חברי צוות המומחים של הקורונה, בתקופה האחרונה, לפי דעתי הן החלטות נכונות, כלומר שהמדיניות בה נוקטים היא נכונה, וזאת בניגוד לדעתם של מבקרים שונים.

אני חושב שמאז שנכנסה הממשלה החדשה, ההחלטות הן על-פי שיקולים נכונים. מה שאני יכול לומר לגבי החודשים הראשונים, משום שאני לא היו עדיין חיסונים, ואני רוצה לומר בוודאות – החיסונים זה מה שהציל אותנו! לא הייתה דרך אחרת להתמודד עם המגפה, זה מה שהציל את מדינת ישראל, ולא שום דבר אחר.

לקראת הפגישה עם גיורא קראתי את הריאיון שקיימתי איתו לפני שבע שנים, בעת ששימש מנהל אזור בקופת חולים כללית, אזור שהשתרע בין פורדיס לשפרעם וכלל מיגוון אוכלוסיות. גיורא נזכר: זה היה באמת אתגרי וכיפי, אבל גם תובעני ברמות, ובגלל זה רציתי לעבור תפקיד. לתפקיד הנוכחי עברתי לפני שלוש וחצי שנים. אני עכשיו ממונה על שעת חרום והגנת מידע באזור הצפון. באופן טבעי קיבלתי אחריות באזור הצפון על נושא הקורונה, שנכלל בתחום "שעת חרום". בשנתיים הראשונות, שקדמו לקורונה, התפקיד נחשב לפחות תובעני, אבל עם הופעת הקורונה קיבל משמעות בולטת. למעשה, התפקיד אומר להיות מוכנים וערוכים לכל אירוע שמוגדר כ"חרום", וזה כולל: לוחמה קונבנציונאלית; רעידות אדמה; שטפונות; שריפות; ואירוע ביולוגי חריג. הקורונה כפי שאתה בוודאי מבין הוא "אירוע ביולוגי חריג". מבין כל אלה, המחשבה שיתרחש אירוע ביולוגי חריג, הייתה דמיונית לחלוטין.

אירוע ביולוגי חריג מתרחש

אחת למאה שנה

בסוף דצמבר 2019 החלה הקורונה. בתחילת אותו חודש הייתה לי היערכות שנבדקה על-ידי משרד הבריאות, והמנהל הארצי של אירועי חרום אמר: "אירוע ביולוגי חריג מתרחש אחת למאה שנה... וכשזה קורה, יש מספיק זמן להיערכות ולהדרכה". אגב, בעניין הזה הוא צדק! באותה ביקורת אמרו לי – והייתי אז שנתיים בתפקיד - "שים לב, אין לך שום חומר שעל פיו יוכלו לפעול אם וכאשר יתרחש אירוע ביולוגי חריג". השבתי כפי שאמר לי אותו מנהל, אבל בכל זאת הכנתי משהו: מצגת הדרכה לעובדים מלווה בתרגולים. לעצמי אמרתי: הפעם האחרונה שבה התרחשה מגפה הייתה לפני 100 שנה ("שפעת ספרדית").

למעשה, אפשר הרי לעבור קדנציה של התפקיד בלי לעבור שום אירוע חריג?

כך התארגנו

- איך התחלתם להתארגן כאשר זיהיתם שישנה בעיה בסדר גודל ארצי?

קיימת אצלנו "חטיבת הקהילה", הם אלה שאחראים על כל המרפאות. קופת חולים כללית היא הגוף הגדול ביותר (כ-5 מיליון מבוטחים) ואנו גם משפיעים על משרד הבריאות. בהתחלה הונחתו עלינו "מָטָר" של הנחיות, והתפקיד שלי היה לתרגם זאת לשפת אדם, לקחת את התמצית של זה ולהעביר למרפאות. זאת מפני שהיה חשש מאוד גדול בקרב האנשים בהתחלה, וגם בקרב אנשים מצוותי רפואה. אם אתה זוכר, היו בהתחלה המלצות כמו: אל תלחצו על כפתורי המעליות ללא כפפות, בתחנת דלק אל תגעו בפיית מילוי הדלק, אל תלחצו ידיים, לא להתחבק או להתנשק – ורובנו התייחסנו לכך במלוא הרצינות.

- האם הייתה לך, ולבעלי תפקיד אחרים, תחושה באיזה שלב שאולי מתרחשת קטסטרופה, שאולי לא תוכלו להתמודד איתה ואולי גם לא להתגבר עליה? שההנחיות בקלסרים לא ייתנו תשובה?

נראה, בהנהלת הכללית פעל "מטה קורונה" בכל בית חולים ובכל מחוז, והמטות האלה התכנסו בכל יום. אני שימשתי ראש המטה לשעות תרום, ומהר מאוד לחצתי להעביר אותן לשיחות באמצעות הטלפונים.

אני הבנתי כבר בינואר 2020 שמתחולל משהו בסדר גודל ובעוצמה שאיננו מכירים, ועד מרץ כולם היו מודרכים וידעו מה פירוש "אירוע ביולוגי חריג" ואיך צריך להתנהג. הכשרתי סט של מדריכים, שהיו בדרך כלל אחיות שיש להן התמצאות בנושאים האלה, חילקתי ביניהן את המרפאות, וכך הגיעו ההוראות שלי עד לאחרונת האחיות ולאחרוני הרופאים וגם לאנשי המשק והמינהל. כולם ידעו בדיוק מה קורה וכיצד עליהם לנהוג בתחומם.

במהלך ינואר היה ברור שהמגפה תגיע לארץ דרך שערי הארץ – בעיקר נתב"ג, כמובן – ואז גם קופות החולים האחרות החלו במבצע הדרכות והתארגנות. אנחנו הקדמנו הודות לבקרה שגרמה לנו להתארגן לפני כולם.

אצלנו אני יכול לומר שנפגשנו בכל יום כדי להתעדכן בנתונים והתפתחויות: כמה מטופלים? כמה מבודדים? איך נערכים לטפל בהם? אנחנו

החלטנו במחוז די מהר שמי שיטפל תהיינה המרפאות. ככל שמספר החולים גדל, הרופאים המטפלים התקשו להקיף את מכלול הנדבקים והחולים. וכאשר הרופאים התקשו להקיף, הם היו צריכים להעביר את הטיפול למרפאות, וזה איפשר להתמודד עם מספר החולים שהלך וגדל. בהתחלה כל המרפאות היו צריכות להתקשר מידי יום לכל מטופל ולשאול אותו לשלומו ולתעד את הדיווח הזה, מאז חל שינוי וכבר כמה חודשים שמתקיימת שיחה אחת בלבד – בתחילת המחלה - בין המרפאה למטופל.

ומכיוון שהמערכות שלנו ממוחשבות, כל מידע נמצא בתיק הרפואי של כל מטופל, וניתן לעקוב. מה שכן, עסקנו רק בקורונה והרבה פחות בשיגרה. מזה מספר חודשים אנחנו נמצאים במצב שאנו קוראים לו: "שיגרת הקורונה", והיא כוללת את החיסונים והבדיקות, וגם את השיגרה. וזה אטרף שלא ייאמן! בהתחלה דיברו בתקשורת רק על בתי החולים, אבל איפה הקהילה? עיקר האישפוזים הם אישפוזי-בית והם בקהילה. עיקר העבודה הייתה עם הרופאים והאחיות במרפאות ולא בבתי החולים, שטיפלו בחולים הקשים. אחוז ניכר של המטופלים היו באשפוז-בית, אלא המבודדים אחרי המחלה. **אני מבקש לומר דברים בשבח הצוותים שלנו, שעובדים מאוד קשה, וגם ההנהלה עובדת מאוד קשה. אין חופשה בשישי-שבת, ההנהלה נמצאת במתחמי החיסון במהלך סוף השבוע, באים לעודד את הצוותים. כולנו רתומים לעניין הזה, ימים ולילות**

בדיקות והדבקות

כל מי שהיה קשור לקורונה בכל זמן שהוא הבין שרק החיסונים יצילו אותנו. היה אטרף לבדיקות, היו בידודים על ימין ועל שמאל. כל גן או בית ספר שרק שמעו על משהו חשוד, מיד רצו לבדיקות וזה כלל לא היה טוב שמיד רצו לבדיקות, משום שהיה צריך להמתין. בעיקר מפני שנדרשים מספר ימים עד שנגיף משפיע ונראים סימנים מובהקים. נניח ששינוי נפגשים ואתה תשמע מחר שאני חולה, אתה לא צריך מיד לגשת לבדיקה...

- **סליחה, אבל אצלי יש שלב ביניים – אני קודם כל בהיסטריה הגובלת בפאניקה...**

אתה צריך לגשת לבדיקה לא לפני ארבעה ימים! להבדיל, אם אנחנו נפגשים על בסיס יומיומי, אז מוצדק לגשת לבדיקה כעבור יום, אבל אם זה מפגש חד-פעמי, אין מה למהר. אבל רבים, שכן ממהרים כעבור יום להיבדק, מקבלים, כמובן, תוצאה שלילית, אבל רבים מהם מסתובבים בעצם עם הנגיף וכעבור מספר ימים יתחילו גם הם להפיצו.

ההחלטה לחסן המזונים הייתה מעולה

- עכשיו, ברגע מסוים נתניהו ובורלא (מנכ"ל "פייזר" למי שאולי שכת) מצילים את המצב.

זה היה מהלך מעולה! אין ויכוח על כך!

- איך אתם נערכים מבחינה לוגיסטית לקלוט מעל למיליון חיסונים, להוביל אותם ממקום למקום, לאפסן אותם בטמפרטורות הנדרשות, לקבוע באילו מקומות הם יוזרקו, איך להכשיר את כוח האדם כך שיפעל באופן יעיל ומקצועי?

אין צורך להתאמן, שהרי מדובר בחיסונים וכל האחיות יודעות לחסן, אין הבדל בין חיסון קורונה לחיסון נגד שפעת. בהתחלה, כאשר כל הנושא הזה צץ, מי שעשו את הבדיקות היו פיקוד העורף ומד"א. באפריל גם אנחנו התחלנו לעשות בדיקות, אם כי היו לא מעט אחיות שחששו לעשות זאת, ולקחנו רק את מי שהיו מוכנות.

נדרשנו להקים מערך בדיקות ארצי. הנהלים כבר היו ידועים, הקמת המערך הייתה ממש אופרציה. אני עסקתי בכך כל הזמן. נתקלנו כל הזמן בתופעה של הצגת שאלות והבעת חששות, ונדרשנו לתת תשובות אמינות. לפיכך הקמנו מוקד. עד אותו זמן, כל דבר שהתחיל ב"קו" – היו פונים אליי, וזה היה מטורף, התקשיתי להתפנות לעבודות נוספות. לפיכך הקמתי "מוקד קשרי לקוחות", שנועד לתת שרות לקוחות למטופלים. הכשרתי מספר אנשים שאיישו את המוקד וידעו לתת תשובות לשאלות, שרבות מהן חזרו שוב ושוב. כאשר הקמנו את מערך החיסונים, עמד לרשותנו מאגר של אחיות, אבל הוא לא הספיק להקיף את כל המבקשים להתחסן, ונדרשנו להכשיר חובשים, כדי שנעמוד בקצב ובהיקפים.

היום אנחנו מפעילים גם את מה שנקרא "שיגרה", אבל היא דורשת מספר גדול של רופאים ואחיות כדי לקיים אותה, כך שתינתן תשובה והתייחסות למטופלים בתחומים אחרים. ועוד מעט, באוקטובר, תיערך בקרה של משרד הבריאות, ואנו חייבים לעשות את כל ההכנות כדי לעמוד בדרישות של המשרד. עם הזמן פתחנו מתחמי חיסונים בכל מקום אפשרי, כולל בקיבוצים רבים. בקיבוצים, אגב, זה הכי קל, משום שרוב האוכלוסיה מאוד ממושמעת ועושה מה שמורים לה לעשות. אם באחד הגנים מגלים חולה ומורים על בידוד – כולם הולכים. אומרים למבוגרים, כמוך, שיש חיסונים – הם מתייצבים. באזור הצפון יש הרבה מאוד קיבוצים, כך שנוצרו לחצים גדולים על הערים (כמו קריית שמונה, בית שאן, עפולה). היכן שהייתה מערכת לניהול תורים, זה יותר קל, היכן שאין – מחלקים מספרים. כאשר שמעתי על הלחץ בבית שאן, באתי לשם ועזרתי להפעיל את המערכת הטלפונית החכמה שיודעת להפעיל את התורים על פי סדר. אם שני אנשים בעלי תור מגיעים, וסמוך להם מישוהו ללא תור, היא תקרא לשני בעלי התור קודם, זו מערכת חכמה. המטרה של המערכת היא לגרום לכך שכל מי שנקבע לו תור, ייכנס בדיוק בתור, או ממש בסמוך לכך. הרעיון הוא – לגרום לכך שהמתנה תהיה מינימלית.

מתנגדי החיסונים

יש לנו חלק מאוד עיקרי בהבאה של האנשים לחיסונים. בוא נעזוב לרגע את אלה שמגיעים, שהרי איתם אין בעיות, אבל יש לנו את החלק שחושש או לא רוצה להגיע מסיבות שונות: הבדואים בנגב, חלק מהחרדים...

- אתה בטח יודע שכאשר מופיעים

בטלוויזיה מתנגדי חיסונים ו/או בדיקות,

שומעים תיאוריות קונספירציה שונות.

האם אתם שאלתם את עצמכם את אותן

שאלות (שהם טוענים בלי סימן שאלה)

או שמראש פסלתם אותן?

אני מתאפק לא לומר את מה שבאמת הייתי

רוצה לומר, אבל הם חיים כעת בניחותא רק

הודות למתחסנים האחרים. אני רוצה לומר

באופן ברור: אם התחלואה נעצרת, זה אינו

בגלל התנהגות האוכלוסיה (מסכות, מרחק וכו').

- ובכל זאת, לשום טיעון מאלה שהם משמיעים אין אחיזה?

קח לדוגמא את ארה"ב – כיצד נהג טראמפ ואיך התייחס לאמצעים המקובלים, וכיצד נהג ביידן, מיד עם כניסתו, לגבי חיסונים, מסכות, הגבלת התקהלויות.

כל המגפות נבלמות על-ידי חיסונים! הטענה שהושמעה, כאילו זה היה "חיסון מהיר מדי" – אלה ממש שטויות! כאשר אתה נמצא במצב שיש לך כל כך הרבה "נסיינים" – כמעט כל אוכלוסיית העולם – אין ספק שהתהליך יאושר מהר, כי הוא מתקצר מאוד. הרי בדקו זאת על מספר רב של נבדקים, כי היו הרבה מאוד נדבקים. זה הסיפור. עכשיו, מי שאינו מוכן להאמין לכך – ימשיך להאמין. הם חושבים שזו מחלה "מהונדסת", אין בעיה – גם אני חושב כך, גם לי נראה שזה משהו מהונדס.

- מה זה "מהונדס"?

מהונדס זה נגיף שנוצר במעבדה לצרכים כלשהם. היה איזה סרט שנקרא "התפרצות" ושם זה התחיל אצל עטלף, ממנו עבר לחזיר, שאותו צדו ובישלו במטבח. הטבח נחתך – כך מתחיל להיראות אירוע ביולוגי חריג. זה אמנם מוגזם בכוונה, אבל זה בהחלט תרחיש שיכול לקרות. היה עוד סרט על בלדר שלקח את הנגיף במטוס, ומשהו התפזר בנמל התעופה ושם זה התחיל. ישנה תיאוריה שזה התחיל באמת בסין, משם זה עבר למילנו שבאיטליה, ומשם התפשט בכל אירופה.

לא משנה אם מדובר בקונספירציה או לא, כשזה קיים ומתפשט במימדים כאלה, צריך להתמודד עם זה ולא לנסות להכחיש. יכול להיות שזה חלק ממלחמה ביולוגית, וגם אז צריך למצוא פתרון לאנושות. ולכן אני שם בצד את כל הקונספירציות בצד, וחוזר ואומר שהאופן בו אנו מתמודדים עם המגפה מתנהל באופן נכון.

אני חייב לציין שהיו במסגרת קופת החולים הכללית מתנגדי חיסונים, אבל כל אחד מהם טופל. כיום ישנה הנחיה של משרד הבריאות לפיה כל עובדי משרדי הבריאות והחינוך מחויבים להצגת בדיקה. כלומר – אין בעיה, אתה לא רוצה להתחסן, לא נחייב אותך, אבל

עליך לעשות בדיקות בתדירות שתיקבע, כדי להוכיח שלא נדבקת בנגיף.

אגב, בהתחלה הייתה הוראה לחדור עם המטוש עמוק, זה קצת הרתיע, אבל עם הזמן עברו לדיגום עדין שבעיקר מדקדק באף ולא יותר. הדוגמים הם מיומנים וכל הבדיקה נמשכת פחות מדקה.

מנסים לפתות את מי שלא התחסן

המרפאות עצמן נרתמו לשכנע אנשים שלא באו להתחסן, על-ידי כך שהתקשרו לראשי משפחות וביקשו שיבואו להתחסן.

הממשלה החליטה על מהלך שבעיניי הוא נפלא – כל מי שאינו מחוסן מעל גיל 12, לחייב אותו בעלות הבדיקה. הוקם מערך של בדיקות מהירות, הוחלט של"תנו הירוק" אפשר להגיע רק עם תוצאה של בדיקה מהירה, שנעשתה 24 שעות קודם. וזה פתרון נפלא, כי הוא אומר שאדם מעל גיל 12 צריך לשלם 52 ש"ח, וזה הגביר מאוד את ההחלטה של אנשים להתחסן. דבר נוסף מעולה שעשו, זה לגעת בחופשות של הישראלים. לומר להם שמי שעושה את החיסון השלישי פטור מבידוד מ-1 באוקטובר.

- ממש מערכת של פיתויים...

מהלך מעולה של הממשלה, בישראלי צריך לגעת איפה שכואב לו. כולם רוצים לנסוע לחו"ל בלי הצורך להימצא בבידוד, כולם רוצים לא לשלם.

חדלתא קלקלה את ההצלחה

- אני מניח שבשלב מסוים נתתם לעצמכם טפיחה על השכם ואמרתם: אנחנו מטפלים במגפה באופן הכי נכון שאפשר, ואולי אפילו חשבתם שהשתלטתם על המצב, כי המספרים מאוד ירדו. אבל אז הגיע ה"דלתא" וכאילו אמר: זה מה שצפוי בעתיד, כך נצטרך לחיות.

בהחלט יכול להיות. בחודש מאי 2021 באמת נראה היה שהחיים חוזרים למסלולם. פיטרת דוגמים כי לא היה צורך בהם. באמת נראה שישנה רגיעה והצליחו להשתלט על המגפה. המומחים צפו שלא מדובר במיגור מוחלט, אלא שתהיה עליה, אבל חשבו שהמצב יחזיק יותר זמן. היום ברור שנצטרך

שנתתי תשובה ברורה ומובנת, ואז אני בהחלט מרגיש טוב מכך שסייעתי לאנשים ואולי בהזדמנות זאת גם הגברתי את הביטחון העצמי שלהם. אני מרגיש סיפוק רב מכך שאני מצליח לתת מענה, ושארגנתי את המחוז שלי לתת תשובות לפונים.

מציאות החיים עם הקורונה כנראה לא תעזוב אותנו כל כך מהר. באופן אישי אני מקווה שמציאות החיים תשתנה, כי זה משפיע ישירות על החיים שלי, אני עוסק כל הזמן, אבל באמת כל הזמן, בהתמודדות עם נושא הקורונה. אנחנו, העוסקים בכך, מתבדחים כל הזמן: "תזכרו שזה זמני", ואני אכן מקווה שכך יקרה.

***** ●

גיורא ואני נזכרים בישיבת צוות צח"י הראשונה של הקיבוץ, שהתקיימה במרץ 2020, כאשר חלק מהמשתתפים התלבטו אם לקיים את פורים לילדים, וגיורא הבהיר בתוקף: "מה פורים? תשכחו מפסח!". היו שהוכו בהלם: "מה? לבטל פסח?". הם חשבו שעד אז הכול יעבור...

כתב: מיכאל פאר

להשאיר את מערך החיסונים פעיל, עושה רושם שהחיסון השלישי נותן הגנה, אבל אין ספק שבעוד מספר חודשים נצטרך לקבל חיסון נוסף, רביעי. אבל כל נשכח – גם את החיסון נגד השפעת אנו מקבלים בכל שנה, וזה כאילו ברור.

קיימת פוסט קורונה

בוודאי שמעת או קראת על תופעה לפיה הורים מעוניינים להדביק באופן מכוון את ילדיהם. אני רוצה להזהיר מפני מהלך כזה, ואסביר למה: מדברים הרבה על ה"פוסט קורונה", תופעות שקיימות אצל חלק ממי שהחלימו מהקורונה. אבל מסתבר שישנן תופעות שלא עברו, כמו, בעיקר עייפות רבה ופגיעה בזיכרון. כלומר, מי שגורם להדבקה מכוונת, עלול לגרום לכך שילדיו יסבלו בהמשך מתופעות הלוואי. צריך לקחת זאת בחשבון.

אדם של עשייה

- איך אתה מסכם לעצמך את התיפקוד שלך במשך השנה וחצי בתחום שאתה אחראי עליו, וכמעט מיותר לומר כמה הוא קריטי?

אני אדם של עשייה, אוהב לעבוד, אוהב ליצור. מבחינת היצירה שלי, אני יכול עכשיו לצאת לפנסיה, ולהעביר את זמני ב"שזיפים" או בנגריה, או בסיוע לטל, אני מאוד אוהב את היצירה.

- האם אתה מרגיש שהוכחת את עצמך?

אני לא אחד שמוכיח את עצמו, עד היום כמעט בכל דבר שעשיתי – גם נהייתי. אני גם אוהב ליצור, משום שבהכשרתי אני מהנדס תעשייה וניהול. מהות המקצוע הזה היא יצירה ושיפור, והמקצוע הזה מאוד סייע לי בתפקיד הנוכחי. יצרתי תהליכים שאחר-כך הועתקו למחוזות אחרים. אני אוהב להפיץ דברים שאני יוצר ולא שומר אותם לעצמי. אני כאילו אומר: "קחו את זה, השתמשו בזה!". אני שמח שסייעתי לצוותים לשעת חרום אחרים. כל הזמן מטלפנים אליי ומציגים שאלות, שהן חשובות לשואל. זה מאוד מעייף, אבל אני עונה בסבלנות ובאדיבות, עד שאני מרגיש

לזכרה של שפרה שאואר

(1929-2021)

עם קבוצת העולים שפרה עברה לקיבוץ דליה ושם פגשה אם משה שאואר ונישאה לו. אחרי החתונה עברו לרחובות, שם נולדו פנינה ודובי. בשנת 1973 המשפחה חזרה לבית אלפא, למקום בו התחנכה, ופה חייתה אחותה אטי. בבית אלפא שפרה עבדה בחינוך, במטבח ילדים, במטבח הקיבוץ ובמחסן הבגדים. שפרה אהבה את עבודתה בכל מקום, התיידדה תמיד עם חברים ושמרה על קשרים. זכתה להקים משפחה ולראות ילדים, נכדים ונינים.

בדבריה לקראת סיפורה ביום השואה אמרה: " כל זה כבר רחוק ממני. כן, לפעמים אני שוכבת וחושבת – עברתי את כל זה. אני עברתי את כל זה, ואני חיה".

שפרה יקרה, אישה של אהבה לאדם, לילדים והמון אהבה לחיות... לכלבים וחתולים. חיית איתנו בקיבוצנו, שקטה, צנועה, כאשר ילדותך הייתה מטלטלת מאוד.

נפרדת מאיתנו כאשר בית אלפא בהכנות לשנת המאה... ולא לחזרת להיות איתנו. נוחי עכשיו בשלווה באדמת הגלבוץ, ליד משה שלך.

תנחומים למשפחה – תנצרו את סיפורה של אמכם מדור לדור

זיוה עורי

(על-פי סיפורה של שפרה, כפי שסיפרה לשרי אדר)

* * * * *

אימא הייתה אישה קטנה וצנועה. בילדותי אני זוכר אותה כעקרת-בית קפדנית, שהניקיון והאסתטיקה היו דברים שלא התפשרה עליהם. אני זוכר שעל השטיח והספות בסלון אסור היה לעלות ולשבת בימים רגילים, רק כאשר היו אורחים. הבית היה מבריק!

זכרון ילדות שטבוע בי: אימא מסתובבת בבית עם חלוק ונעלי בית ומדי פעם מתכופפת להרים גרגר אבק, לכלוך קטן

שפרה נולדה בשנת 1929 בצ'רנובץ, שהייתה עיר אירופאית גדולה – אז באוקראינה, היום ברומניה.

חייתה בת אמצעית בין שלוש אחיות – אטי, שפרה ופאני. בהיותה בת עשר פרצה מלחמת העולם השנייה וקטעה את ילדותה. במלחמה סבלה רעב, קור, נדודים, אנטישמיות, חיים בגטו, מסע נוראי ברכבת משא, והליכה רגלית ביערות שהשאירה עליה כילדה חוויה נוראית וקשה.

שפרה ומשפחתה נכלאו בדיר חזירים בקולחוז. אימא, אביה ואחותה חלו בטיפוס ושפרה הקטנה טיפלה בהם ככל שיכולתה. האב ואחותה הקטנה, וגם דודתה עם ילדיה, נפטרו ממחלת הטיפוס.

שליחים מהארץ אספו את הילדים לבית יתומים, ולשם הגיעה האם בפעם האחרונה לראותם, אך גם היא לא שרדה את המחלה ונפטרה.

שפרה ואחותה הגדולה אטי נשארו ביחד, סובלות רעב, מחסור בבגדים, פצעים קשים וכאבים.

לפי דבריה: "לא יכולים לתאר את זה. אני זוכרת את התמונה, אבל אנשים לא יכולים להבין".

בבית היתומים היו חולות מאוד, עד שהגיע ד"ר פֶּכֶר, ידיד של ההורים, ובעזרת הגוינט טיפל בהן במסירות, והצילן.

שפרה ואטי הועברו לבתי יתומים שונים וכך הגיעו לבוקרשט. לשם הגיעו שליחי השומר הצעיר, שגייסו אותן לתנועה, וב-1944 עלו לארץ-ישראל.

בארץ שלטו הבריטים. הן הגיעו למחנה עתלית, משם שפרה אומצה למשפחת מלכמן בכפר יחזקאל, ואחר-כך רצתה לעבור לבית אלפא כדי להיות עם אחותה אטי, שהייתה בחברת נוער, בקבוצה של הונגרים ורומנים, אותם הדריכו יחיאל קדמי, שלמה גנצביץ ומשה כהן. צפורה נוימן הייתה המחסנאית. פנינה ושמעון ויינטרוב אימצו אותה לביתם.

ונעלם, או איזה סיב סורר מהשטיח - ומכניסה לכיס. דרך אגב, עד יומה האחרון נהגה למשש את בדי הבגדים של מי שמבקר אותה ולהוריד סיבים נעלמים. במשך שנות ילדותי מי שבעצם גידל אותי ואת אחותי ביום-יום הייתה אימא. אבא, שהיה הדמות הדומיננטית במשפחה, היה תמיד בעבודה, אם בצבא או אחר כך במשרד השיכון, והיה הכוח למשימות מיוחדות, שיחות הורים בבית ספר, ביקורי רופאים ובכלל קשרי חוץ. אימא לא הייתה כל כך טובה בדברים האלה ותמיד הייתה חשדנית כלפי אנשים (יותר מאוחר בחיי הבנתי למה). ואז פתאום כשהייתי באזור גיל 12, קיבלה המשפחה ובמיוחד אימא שלי מכה קשה בכנף, אולי אפילו בשתייהן. אבא קיבל את התקף הלב הראשון שלו. הדאגה לעתיד המשפחה השברירי שהוטחה בפניהם, הביאה את אבא ואימא לקבל את הצעת אחותה של אימא אתי ובעלה מנחם (הצעה שכבר עמדה על הפרק זמן מה), ולעבור לקיבוץ בית אלפא, מבחינת אימא זה היה בעצם לחזור. וכך בשנה ה-13 בחיי הפכתי לקיבוצניק! אני מניח (הייתי צעיר מכדי להבין) שלאימא המעבר לקיבוץ לא היה קל, מעקרת-בית לאישה עובדת. מאישה נחבאת אל הכלים ופרטית מאוד, אל תוך הקלחת הקיבוצית שבה כולם מסתכלים במיקרוסקופ אל תוך מערומיה. אבל עם הזמן ובעזרתם של אתי, מנחם ואבא שלי, שהיה טוב ביחסי אנוש, הקיבוץ הפך לבית ולראייה - 48 שנים מאז היא פה, וכאן היא ואבא יישארו לנצח. כשאדם מגיע לגיל מופלג כמו 92, קשה לסובבים אותו ולמשפחתו לזכור אותו כפי שהיה לפני שהזדקן, בייחוד שגם אנחנו מזדקנים והזיכרון כבר אינו אי-אי-אי... אבל 20 שנה לאחור אפילו אני זוכר, זוכר את אימא כסבתא לאבשי בהתחלה ואחר-כך גם לדני. אני זוכר שמתי שרק רצינו היא באה לעשות בייביסיטר. אני זוכר איך הייתה רצה אחרי אבשי כדי לתפוס אותו שלא ירוץ לכביש.

בלילות בהם הייתה אצלנו, שהיו רבים (אנחנו רצינו מטעמי נוחות והיא מטעמי אהבת הנכדים), הייתה ישנה עם אבשי במיטה, ואחר-כך כאשר הוא קצת גדל, עם דני במיטה. הם אהבו מאוד להתעורר בבוקר עם סבתא. הכיור בבית והשיש, כאשר הייתה אצלנו, היו מבריקים. כל כוס, כפית או פירור היו נעלמים תוך שניות, לא היה להם סיכוי עם המאסטר לניקיון. אני זוכר אותה מבשלת את התבשילים המיוחדים שלה כשדני עומדת על שרפרף לידה, מסתכלת, עוזרת ולומדת. הרבה סבלנות והרבה אהבה. לילדים שלי היו, ויש יחסים מאוד מיוחדים עם סבתא שלהם, ועל זה הערכת את אותה מאוד. אימא הייתה אשת ספר וקראה ספרים רבים ותמיד הייתה מעודכנת בספרים החדשים בספרייה. היא ידעה המון ותמיד אפשר היה לסמוך על הזיכרון שלה. מי הבן של זה וזה, מי השחקן הזה והזה, מה היה לפני שנים כשעשיתם את זה ואת זה, הכול היא זכרה. כמובן שבעשור האחרון היכולת הזו הלכה ונעלמה. אימא הייתה אישה אמיתית וישירה. בעוד שבשנים עברו ידעה לשים גבולות ולא להגיד בקול את כל מה שעובר במוחה, בשנים האחרונות המחסום נפרץ ולפעמים הייתי צריך להשתיק אותה כדי לא להיות מובך. בעשור האחרון החלה לדבר על מה שלא דיברה מעולם. בהתחלה הייתה הזו איילת גרושתי שהצליחה לדובב אותה קצת, אחר כך הפרויקט של ספילברג, ששם היא קצת נאטמה מול המצלמה ולא סיפרה פרטים. בשנים האחרונות שרי אדר תיחקרה אותה והוציאה דברים שאני בתור הבן שלה לא ידעתי מעולם. עכשיו אני מבין מדוע היא לא בטחה באנשים! אימא שלי הייתה אישה קטנה וצנועה. אישה שבתור ילדה עברה גיהנום עלי אדמות, אבל שרדה. עלתה לארץ, הקימה

משפחה, גידלה שני ילדים, חמישה נכדים,
שישה נינים ועוד היד נטויה.
על אפם ועל חמתם !!
אוהבים אתך אימא. יהיה זכרך ברוך!

דובי

* * * * *

אני יודעת שאת מקשיבה. כי תמיד הקשבת.
אפילו כאשר כבר השמיעה לא הייתה חדה כל
כך...

זכיתי כך למהלך עשור, בשנים בהן נפרדתי
מהוריי שלי. זכיתי להכיר, לחלוק את אהבתנו
המשותפת לקריאה, לבעלי חיים, ההומור הציני,
הישירות, כבוד והערכה הדדיים.

תודה על המלצות לספרי פרוזה שהחלפנו
בינינו. על כך שגיליתי שאת גרופית של
"מושיקו", הלא הוא משה פרץ, רק לפני שבוע.
על יקיצה מדהימה מדמדומיך, באותו היום
ממש, בראותך את אבשי נכדך מופיע, ולרגעים
חזרת מיד לעצמך והגבת בליטוף כף ידו, מה
שגרם לי דמעות של התרגשות. על ליטוף תמידי
בשערה של דני נכדתך בכל מפגש של שבת.
על מתכונים בודדים שבקושי הצלחנו לדלות
ממך.

בקיצור, על היותך.

לעד תישארי בליבי.

לצד זאת מנצלת את המעמד להודות מקרב לב
לצוות המלווים בבית, על מיגוון תפקידיהם.
איתם בילינו כמעט כמו עם משפחתנו הגרעינית,
בעיקר בסופי שבוע ולפעמים גם בימי חול.
בטיולי קלנועיות וריקודים אתיופים תמיד
התקבלנו באהבה, דאגה וחום אנושי נדיר.
תודה לכם, אין מילים שיביעו את הערכתנו
לכל אחת ואחד מכם.
לעד תישמרו בליבנו.

מיכל שרון (בת הזוג של דובי)